

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 281/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу Првом основном суду у Београду, против тужене, ради накнаде штете, па се тај суд дана 26.11.2020. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је доставио Привредном суду у Београду, као месно и стварно надлежном.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08, ...106/15 и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 25. става 1. тачка 1. Закона о уређењу судова прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, па и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је странка у односу материјалног супарничарства.

Према Закону о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44/10), послови вештачења у смислу овог закона представљају стручне активности чијим се обављањем, уз коришћење научних, техничких и других достигнућа, пружају суду или

другом органу који води поступак потребна знања која се користе приликом утврђивања оцене или разјашњења правно релевантних чињеница (члан 2. став 2); вештачење обављају и физичка и правна лица која испуњавају услове предвиђене овим законом, државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (члан 3); вештака именује и разрешава министар надлежан за послове правосуђа. Министар одлучује о упису и брисању правних лица у регистар правних лица за обављање послова вештачењем (члан 4); вештак има право на накнаду трошкова и право на награду за рад (члан 5); физичко лице може обављати и вештачење само ако је уписано у регистар вештака (члан 8).

Одредбом члана 2. Закона о привредним друштвима, привредно друштво је правно лице које обавља делатност у циљу стицања добити.

Из цитираних законских одредби произлази да вештак није привредни субјект, нити обавља привредну делатност (првенствени циљ обављања вештачења није стицање добити већ је то пружање суду или другом органу који води поступак потребних стручних знања за утврђење оцене или разјашњење правно релевантних чињеница). С обзиром да се у овом случају не ради о спору између привредног субјекта и другог правног лица, нити се ради о привредној делатности, то је за поступање у овој правној ствари надлежан Први основни суд у Београду.

На основу изнетог, применом члана 22. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић